

Arrest

nr. 313 734 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 27 juni 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2023 werd ingediend door :

*T. (...) V. (...), W. (...) G. (...) (geen R.R.) Geboren te (...) op (...) 1993
Nationaliteit: Ecuador Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan toen hij naar België kwam. Op 27.06.2019 kwam hij naar België. Op 17.07.2019 legde hij een aankomstverklaring af. Betrokkene werd toegelaten tot verblijf tot 25.09.2019. Op 11.02.2022 werd betrokkene een bijlage 13septies en bijlage 13sexies, een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 3 jaar, bezorgd. Betrokkene gaf hier echter geen gevolg aan.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Ecuador. Hij dient zich te wenden tot de Belgische ambassade in Lima, Peru om aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Hij zou niet voldoende financiële middelen hebben voor de reis naar Lima en het verblijf aldaar. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, daar blijkt dat Ecuadorianen zich niet persoonlijk naar Lima dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Ecuador per post kunnen worden verstuurd, namelijk via DHL. Dit blijkt uit de website van de Belgische ambassade te Lima, Peru (geraadpleegd op 27.05.2024): <https://peru.diplomatie.belgium.be/es/viajarbelgica/visa-para-belgica/visa-de-larga-estadia>. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Lima. Bovendien zijn er regelmatig onderdanen uit Ecuador die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Lima, Peru. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde moeilijkheden als betrokkenen. Deze moeilijkheden kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers uit Ecuador. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien valt niet in te zien waarom betrokkene, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Lima, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als onderdaan uit Ecuador aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De argumenten dat betrokkene onvoldoende financiële middelen zou hebben voor de reis naar Lima en om aldaar te verblijven, kunnen aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden, vrienden of kennissen meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene beweert dan wel dat hij geen contact meer heeft met zijn vader en dat zijn grootmoeder te oud is, maar hij legt geen bewijzen voor om dit te staven. Bovendien verbleef betrokkene ruim 25 jaar in Ecuador en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 25 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst bij wie hij tijdelijk zou kunnen verblijven, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Betrokkene meent verder volledig afhankelijk te zijn (geweest) van zijn moeder V. (...) R. (...) M. (...), maar zij verblijft al meer dan 20 jaar in België. Betrokkene moet dus in de periode tussen haar vertrek uit Ecuador en zijn komst naar België in 2019 ook zonder zijn moeder geleefd hebben in Ecuador. Hij toont niet aan dat hij dit niet tijdelijk opnieuw kan doen. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen werk zou hebben in Ecuador: het staat betrokkene steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen werk of inkomsten zou hebben in Ecuador niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn recht op een gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van

herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met zijn moeder en zussen, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien valt de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Er worden tevens geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn moeder en zussen. Het loutere feit dat zij op hetzelfde adres wonen en dat zijn moeder vroeger geld naar hem overschreef volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene zodanig van zijn moeder en/of zussen afhankelijk is dat het een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg zou staan. Wat betreft de financiële afhankelijkheid van zijn moeder die de terugkeer naar het herkomstland moeilijk zou maken, dient opgemerkt te worden dat betrokken overschrijvingsbewijzen voorlegt van zijn moeder aan hem gedurende de jaren dat zij reeds in België woonde en hij in Ecuador. Dit toont aan dat betrokkene aldus perfect de nodige financiële hulp in Ecuador kon ontvangen van zijn moeder. Hij toont niet aan dat dit niet wederom zou kunnen. De loutere vermelding dat hij momenteel financieel gesteund wordt door zijn moeder volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, daar betrokkene daar geen bewijs van voorlegt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat betreft de bewering dat betrokkene geen bewijzen van financiële onafhankelijkheid kan voorleggen om succesvol de procedure van gezinshereniging te kunnen opstarten, waardoor huidige aanvraag de enige procedure is die hij kan opstarten om bij zijn moeder en zussen te verblijven, dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon van betrokkene financieel onafhankelijk moet zijn en niet betrokkene zelf. Betrokkene legt dan wel betaalbewijzen van zijn moeder aan hem voor uit de periode 2013-2019 en enkele loonfiches van zijn moeder, dit volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene geen procedure gezinshereniging kan opstarten. Dit kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de bewering dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het thuisland zou betekenen dat betrokkene zijn kansen op werk zal verliezen alsook zijn professionele relaties, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen enkel bewijs van voorlegt. Dit zijn blote beweringen. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren om zijn argumenten te staven, dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (Dat hij al vier jaar in België is en zeer snel en goed geïntegreerd is, dat hij Nederlandse les volgt en de attesten van Nederlandse les en dat hij een beetje Nederlands spreekt, de brief van vrijwilliger taalonthaal, het huurcontract, de aansluiting bij de mutualiteit, de getuigenissenbrieven, Dat hij wil werken en bijdragen in het onderhoud van het gezin, dat hij in het thuisland diploma's heeft bekomen en hiermede aan de slag kan) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Ook op 28 mei 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: T. (...) V. (...), W. (...) G. (...) geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: (...) nationaliteit: Ecuador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag, noch blijken deze uit het dossier van betrokkenen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

i.

Volgens de verwerende partij kan de aanvraag worden ingediend bij de Belgische vertegenwoordiging in Peru.

Verzoeker heeft hieromtrent in het verzoekschrift het volgende uiteengezet:

“In Ecuador is op dit ogenblik geen Belgische vertegenwoordiging waar hij de aanvraag kan indienen zodus verkeert hij hierdoor in de onmogelijkheid om de aanvraag in het thuisland in te dienen.

Hij zou zich echter moeten begeven naar Lima.

Dit is voor verzoeker niet haalbaar aangezien dit een verre reis is. Hij heeft er geen inkomen in afwachting van de beslissing op de visumaanvraag, noch in Lima, noch in Ecuador. Bovendien kan verzoeker die kosten van een reis en overnachtingen niet dragen. Verzoeker leeft volledig op kosten van zijn moeder.”

Volgens de bestreden beslissing kunnen deze beweringen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien de verzoeker zich niet persoonlijk zou moeten begeven naar Lima en de aanvraag via DHL kan indienen. De verwerende partij verwijst hiervoor naar <https://peru.diplomatie.belgium.be/es/viajar-belgica/visa-para-belgica/visa-de-larga-estadia>

Verzoeker kan hiermede niet akkoord gaan.

Immers op de website waarnaar verwezen wordt staan de meeste aangevraagde visa vermeld, waaronder visum voor internationale uitwisseling, studentervisum enz. Nergens wordt er melding gemaakt van een visum om humanitaire redenen. Het is dan ook niet duidelijk of de huidige visumaanvraag wel ingediend kan worden via DHL.

Verder stelt de bestreden beslissing dat ook andere burgers uit Ecuador dezelfde moeilijkheden ondervinden en bijgevolg is er geen sprake van buitengewone omstandigheden.

Het is geen motief dat dit voor andere burgers uit Ecuador geldt. De ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit ‘andere burgers’ maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoeker.

Dit is juist de essentie van de aanvraag 9bis VW, aantonen waarom het voor de verzoeker bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in Peru, voor de verzoeker is dat omdat:

“Dit is voor verzoeker niet haalbaar aangezien dit een verre reis is. Hij heeft er geen inkomen in afwachting van de beslissing op de visumaanvraag, noch in Lima, noch in Ecuador. Bovendien kan verzoeker die kosten van een reis en overnachtingen niet dragen. Verzoeker leeft volledig op kosten van zijn moeder.”

Verzoeker neemt aan dat niet ‘andere burgers’ hetzelfde probleem hebben. Zij kunnen misschien wél financiële middelen hebben, maar bv. geen gezinsleven hebben enz.

In de bestreden beslissing wordt ook nog gesteld dat hij zonder zijn moeder heeft kunnen leven in Ecuador want dat zij hier al 20 jaren leeft.

Zijn enige familie bevindt zich in België: moeder, broer en zus. Zijn moeder heeft hem al die jaren financieel onderhouden. Hij leefde daar inderdaad zonder zijn moeder maar wel met haar financiële hulp. Zonder haar hulp kan hij er niet (over)leven.

Tenslotte gaat de verwijzing naar de IOM niet op, aangezien die betrekking heeft op een definitieve terugkeer. Verzoeker kan geen beroep doen op hulp van de IOM om een aanvraag in te dienen bij de Belgische Ambassade in Peru en dan terug te keren naar België. Dit is niet de bedoeling van de hulp van de IOM. Deze voorziet in reïntegratiebijstand. Er gebruik van maken zou misbruik uitmaken in hoofde van de verzoeker.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

ii.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gezinsband tussen verzoeker en zijn moeder geen beschermd gezinsleven is:

“dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en a fortiori broers en zussen of andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).”

Welnu, in casu wordt aangehaald dat:

“Verzoeker is steeds financieel afhankelijk geweest van zijn moeder maar er zijn geen voldoende bewijzen tenzij het feit dat hij inwoont bij haar en de stortingen die in het verleden werden gedaan, maar deze werden niet voldoende geacht.

Door dit gebrek aan voldoende bewijzen van financiële afhankelijkheid kan verzoeker geen procedure van gezinshereniging succesvol opstarten om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis VW. Onderhavige aanvraag is de enige procedure die verzoeker kan opstarten om bij zijn moeder en zussen te kunnen verblijven.

Verzoeker voldoet aan de overige voorwaarden van gezinshereniging met zijn Belgische moeder:

-Hij is in het bezit van een geboorteakte waaruit zijn afstammingsband blijkt

-Hij is ten laste en woont in bij zijn moeder. Hij is illegaal en heeft geen inkomen. In het verleden werd reeds geld overgemaakt, weliswaar kleinere bedragen

-Verzoeker legt een huurcontract voor: voldoende huisvesting is aangetoond

-Hij kan bij de mutualiteit worden ingeschreven

Verzoeker heeft geen familie meer in het thuisland.

De vader van verzoeker is niet aanwezig in het leven van de verzoeker. Zijn moeder en vader zijn reeds jaren gescheiden, zie ook geboorteakte van de moeder van verzoeker.

De grootmoeder (moeder van moeder) van verzoeker is 85 jaar oud en ondertussen te oud om voor verzoeker in te staan.”

Verzoeker woont bij zijn moeder. Hij is immers illegaal en mag niet werken. Hij heeft geen inkomsten.

Er is hier duidelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheid: emotionele, materiële, praktische, financiële enz.

Hieromtrent wordt niet gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsverplichting.

iii.

In het verzoekschrift werd als buitengewone omstandigheid ook het volgende aangehaald:

“Gezinshereniging volgens een andere procedure is niet mogelijk aangezien er niet voldoende bewijzen van financiële afhankelijkheid voorliggen alhoewel verzoeker in werkelijkheid wel degelijk afhankelijk is van zijn moeder. Hij woont bij haar in. Hij is illegaal en heeft zelf geen inkomsten buiten hier en daar een klusje. Ook verzoeker wil een steentje bijdragen. Hij wil werken en zeker niet ten laste vallen van de Staat. Verzoeker neemt initiatieven om zijn verblijf in orde te brengen.”

In de bestreden wordt gemotiveerd dat de referentiepersoon van betrokkene financieel onafhankelijk moet zijn en niet betrokkenen zelf.

Dat is net niet wat verzoeker heeft aangehaald.

Dit is volledig fout en in strijd met de gegevens van het dossier.

Verzoeker stelt duidelijk dat hij onvoldoende (te kleine bedragen werden door de referentiepersoon/moeder naar de verzoeker/zoon gestort) kan aantonen dat hij financieel afhankelijk is van zijn moeder om een procedure gezinshereniging op te starten. Nergens wordt er vermeld dat verzoeker geen bewijzen van financiële onafhankelijkheid kan voorleggen, want dat kan hij uiteraard niet...

De verwerende partij heeft de argumenten van verzoeker volledig verkeerd begrepen en heeft in strijd met de stavingsstukken en het dossier gemotiveerd. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

iv.

Verzoeker heeft zijn verregaande integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112)."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum."

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden. ..."

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropée, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoeker.

Door een verkeerde interpretatie van enkele argumenten van de verzoeker aangehaald in de aanvraag 9bis VW zoals onder het eerste middel uiteengezet en het gebrek aan een correcte motivatie hieromtrent in de eerste bestreden beslissing worden artikelen 74/13 VW en 8 EVRM, het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch zet geenszins uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling schenden. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

In de eerste plaats voert verzoeker aan dat het gegeven dat er in Ecuador geen Belgische diplomatieke of consulaire post voorhanden is, weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoeker bekritiseert het motief van de eerste bestreden beslissing dat hij per post een aanvraag tot verblijfsmachtiging zou kunnen indienen bij de Belgische ambassade te Peru. Volgens verzoeker blijkt uit de website van de Belgische ambassade te Peru – waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen – niet dat een visum om humanitaire redenen bij de Belgische ambassade te Peru kan worden ingediend per post.

Hieromtrent wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Ecuador per post kunnen worden verstuurd, namelijk via DHL. Dit blijkt uit de website van de Belgische ambassade te Lima, Peru (geraadpleegd op 27.05.2024): <https://peru.diplomatie.belgium.be/es/viajarbelgica/visa-para-belgica/visa-de-larga-estadia>. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Lima. [...] Bovendien valt niet in te zien waarom betrokkene, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Lima, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als onderdaan uit Ecuador aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.”

Uit nazicht van de vermelde website, stelt de Raad het volgende vast. Op de website van de Belgische ambassade te Peru wordt vermeld dat een verblijf van meer dan negentig dagen, hetgeen verzoeker beoogt,

wordt beschouwd als een lang verblijf waarvoor een visum type D moet worden aangevraagd. Op de website worden verschillende soorten visa beschreven. Er wordt echter uitdrukkelijk vermeld: *“Hieronder beschrijven we de soorten visa die het meest worden aangevraagd bij ons consulaat-generaal. Als uw situatie niet in deze gevallen valt, neem dan contact met ons op via het e-mailadres lima.visa@diplobel.fed.be”*. Verder op de website wordt het volgende vermeld: *“Als u een inwoner bent van Peru, Ecuador of Bolivia en uw bestemming is België, dan kan uw aanvraag persoonlijk worden afgeleverd bij het Consulaat-Generaal van België in Lima of worden verzonden door een particuliere koeriersdienst zoals DHL (bij voorkeur)”*. Uit het enkele feit dat een humanitair visum met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk in de lijst met opgesomde visa voorkomt, kan niet met zekerheid worden afgeleid dat het indienen per post van een visumaanvraag om humanitaire redenen niet mogelijk zou zijn bij de Belgische ambassade te Peru. Immers worden enkel de meest voorkomende soorten aanvragen besproken, hetgeen verzoeker ook erkent in zijn verzoekschrift. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij waaruit volgt dat, in tegenstelling tot hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd, het voor hem onmogelijk zou zijn om via de reguliere procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet vanuit Ecuador een aanvraag tot verblijfsmachtiging met de post te verzenden naar de bevoegde ambassade in Peru. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij genoodzaakt is om zich alsnog persoonlijk naar de Belgische ambassade te Peru te begeven.

Vervolgens bekritiseert verzoeker het motief van de eerste bestreden beslissing dat er regelmatig Ecuadoriaanse onderdanen een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische ambassade te Peru, waaruit kan worden afgeleid dat de moeilijkheden waarmee zij worden geconfronteerd geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker stelt dat het bestaan van buitengewone omstandigheden door verweerder moet worden onderzocht rekening houdend met zijn individuele situatie, zonder dat daarbij rekening kan worden gehouden met ‘andere burgers’. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op individuele basis en rekening houdend met de concrete omstandigheden van elk geval moet worden onderzocht, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft. Immers blijkt niet dat dit motief een determinerend motief vormt voor het nemen van de eerste bestreden beslissing, waardoor zijn kritiek is gericht tegen een overtoollig motief van deze beslissing. De eventuele gegrondheid van zijn kritiek kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van deze beslissing.

Verder richt verzoeker zijn kritiek op het volgende motief van de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene meent verder volledig afhankelijk te zijn (geweest) van zijn moeder V. (...) R. (...) M. (...), maar zij verblijft al meer dan 20 jaar in België. Betrokkene moet dus in de periode tussen haar vertrek uit Ecuador en zijn komst naar België in 2019 ook zonder zijn moeder geleefd hebben in Ecuador. Hij toont niet aan dat hij dit niet tijdelijk opnieuw kan doen. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. [...] Wat betreft de financiële afhankelijkheid van zijn moeder die de terugkeer naar het herkomstland moeilijk zou maken, dient opgemerkt te worden dat betrokken overschrijvingsbewijzen voorlegt van zijn moeder aan hem gedurende de jaren dat zij reeds in België woonde en hij in Ecuador. Dit toont aan dat betrokkene aldus perfect de nodige financiële hulp in Ecuador kon ontvangen van zijn moeder. Hij toont niet aan dat dit niet wederom zou kunnen. De loutere vermelding dat hij momenteel financieel gesteund wordt door zijn moeder volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, daar betrokkene daar geen bewijs van voorlegt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Verzoeker betoogt dat al zijn familie in België woont, dat zijn moeder hem al die jaren financieel heeft onderhouden en hij in Ecuador niet kan overleven zonder haar hulp. De Raad bemerkt dat verzoeker in wezen bovenstaand motief niet betwist. Wat de financiële afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn moeder betreft, stelt verweerder dat verzoeker in Ecuador inderdaad financieel werd ondersteund door zijn moeder. Dit toont volgens verweerder aan dat verzoeker perfect de nodige financiële hulp in Ecuador kon ontvangen, zonder dat hij aantoonde dat hij dit niet wederom zou kunnen. Verzoeker gaat niet concreet in op dit motief. Hij toont niet aan dat hij tijdens zijn terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen, niet langer financieel zou kunnen worden ondersteund door zijn moeder zoals dat ook in het verleden het geval was. Waar verzoeker nog een kritiek ontwikkelt ten opzichte van het motief met betrekking tot de steun van de IOM, kan worden opgemerkt dat verzoeker zich ook hier richt tot een overtoollig motief van de eerste bestreden beslissing. Immers wordt omtrent de financiële situatie van verzoeker in de eerste plaats gemotiveerd dat hij niet aantoonde dat hij geen financiële hulp meer zou kunnen krijgen van zijn moeder, hetgeen niet wordt weerlegd.

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing nog het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de bewering dat betrokkene geen bewijzen van financiële onafhankelijkheid kan voorleggen om succesvol de procedure van gezinshereniging te kunnen opstarten, waardoor huidige aanvraag de enige procedure is die hij kan opstarten om bij zijn moeder en zussen te verblijven, dient opgemerkt te worden dat

de referentiepersoon van betrokkene financieel onafhankelijk moet zijn en niet betrokkene zelf. Betrokkene legt dan wel betaalbewijzen van zijn moeder aan hem voor uit de periode 2013-2019 en enkele loonfiches van zijn moeder, dit volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene geen procedure gezinshereniging kan opstarten. Dit kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Verweerder motiveert dat verzoeker betaalbewijzen en loonfiches van zijn moeder voorlegt, doch hiermee niet aantoont dat hij geen procedure gezinshereniging zou kunnen opstarten. Verzoeker herhaalt dat hij onvoldoende kan aantonen dat hij financieel ten laste was van zijn moeder om een procedure gezinshereniging te kunnen opstarten, hetgeen volgens hem een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoeker weerlegt hiermee echter niet het determinerende motief dat hij geen concrete stukken heeft voorgelegd die aantonen dat hij geen procedure gezinshereniging kan opstarten. Het gegeven dat verweerder bijkomstig motiveert dat *“de referentiepersoon van betrokkene financieel onafhankelijk moet zijn en niet betrokkene zelf”*, doet daar geen afbreuk aan.

Vervolgens meent verzoeker dat zijn verregaande integratie in België als een buitengewone omstandigheid moet worden aanvaard. Hij betwist dat dit slechts als een element ten gronde kan worden onderzocht. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“De overige aangehaalde elementen (Dat hij al vier jaar in België is en zeer snel en goed geïntegreerd is, dat hij Nederlandse les volgt en de attesten van Nederlandse les en dat hij een beetje Nederlands spreekt, de brief van vrijwilliger taalonthaal, het huurcontract, de aansluiting bij de mutualiteit, de getuigenissenbrieven, Dat hij wil werken en bijdragen in het onderhoud van het gezin, dat hij in het thuisland diploma's heeft bekomen en hiermede aan de slag kan) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit motief is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een

feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aanvaardt. Hij motiveert met name als volgt:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn recht op een gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met zijn moeder en zussen, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien valt de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: [...] Er worden tevens geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn moeder en zussen. Het loutere feit dat zij op hetzelfde adres wonen en dat zijn moeder vroeger geld naar hem overschreef volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene zodanig van zijn moeder en/of zussen afhankelijk is dat het een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg zou staan”.

In tegenstelling tot hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is verzoeker van oordeel dat hij weldegelijk een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn moeder. Hij merkt op dat hij bij haar inwoont, dat hij in België niet mag werken waardoor hij geen eigen inkomen heeft en dat er duidelijk sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband met zijn moeder: op emotionele, materiële, praktische en financiële wijze.

Zoals verweerder correct motiveert in de eerste bestreden beslissing, volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verweerder is van oordeel dat *in casu* het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet wordt aangetoond. Verzoeker slaagt er niet in deze motivering met concrete stukken te weerleggen. Er is aldus niet bewezen dat verzoeker met zijn moeder een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verweerder in de tweede bestreden beslissing weldegelijk motiveert omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag, noch blijken deze uit het dossier van betrokkenen.”

Verzoeker bewijst niet dat deze motivering gestoeld is op onvolledige of onjuiste informatie. Evenmin wordt aangetoond dat verweerder de tweede bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Tenslotte voert verzoeker nog de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker meent dat, zou hij zijn gehoord in het kader van de tweede bestreden beslissing, hij extra verduidelijking had kunnen bieden omtrent zijn gezinsleven. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker op 27 juni 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarbij hij uitgebreid alle nodige informatie aangaande zijn gezinsleven uiteen heeft kunnen zetten. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van de tweede bestreden beslissing nog bijkomende informatie aangaande zijn gezinsleven had kunnen aanvoeren, die hij niet heeft kunnen uiteenzetten in zijn verblijfsaanvraag van 27 juni 2023. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker slechts op algemene wijze betoogt dat hij verdere verduidelijking had kunnen bieden omtrent zijn gezinsleven, doch hij voert niet concreet aan welke nieuwe elementen hij nog aan verweerder kenbaar had willen maken. Een schending van het hoorrecht wordt geenszins aangetoond.

De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN